

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **T.K.**, narozený dne ..., bytem ...,
zastoupený JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem
sídlem náměstí Míru 143, 344 01 Domažlice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**
sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2017, č. j. DSH/15260/16,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Městského úřadu Domažlice, odboru pro projednávání přestupků ze dne 7.10.2016 č.j. MeDo-62654/2016-Menc, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 5 odst. 1 písm. f) téhož zákona, přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., pro porušení § 5 odst. 2 písm. b) téhož zákona a opakovaného naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., pro porušení § 6 odst. 8 a § 32 odst. 2 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta, žalovaným snižena na 35.000,-Kč, a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč.

2. Žalobce v žalobě tvrdil, že v inkriminovanou dobu žádné vozidlo neřídil, ale seděl na sedadle spolujezdce. Policisté přijeli až k zaparkovanému vozidlu u domu č.p. 394 ve Kdyni, u něhož stáli a kouřili 3 lidé a bezdůvodně oslovili žalobce a projednávali s ním přestupek, jakoby byl řidičem. K řízení se přitom doznala jiná osoba. Správní orgány staví skutkový závěr nekriticky jen na výpovědi policistů, přestože je zde opačné tvrzení žalobce a dalších dvou svědků. Podle žalobce lze za objektivně možné a věrohodné považovat i výpovědi žalobce a svědků M. a K., kteří tvrdí, že vozidlo řídila svědkyně K. Policisté podle žalobce nevypovídali pravdivě, neboť se nechtěli vystavit situaci, že by byli bráni k odpovědnosti za křivé obvinění, vzhledem k tomu, že již v inkriminované době provedli příslušné úkony a vyhotovili úřední záznamy. Podle žalobce je neuvěřitelné, že by policisté dovolili, aby vozidlo vyjelo na pozemní komunikaci, pokud skutečně viděli vozidlo, za jehož volantem sedí osoba, o které věděli, že požívala alkoholické nápoje. Argumentace, že nelze zakročit, pokud osoba jen sedí za volantem ve stojícím vozidle, je nepřipadná. Podle žalobce žalovaný bezdůvodně snižuje věrohodnost výpovědi svědků K. a M. s poukazem na jejich vztah k obviněnému a jiné rozpory v jejich výpovědích. Podle žalobce šlo jen o určité nesrovnalosti v čase a vzdálenosti a drobné rozpory lze vysvětlit množstvím alkoholu, který v tu noc požil svědek M. U výpovědi policistů jsou naopak podle žalobce drobné nesrovnalosti tolerovány. V podstatných okolnostech svědci shodně uváděli, kdo v inkriminovanou dobu řídil a jak probíhala kontrola ze strany policistů. S ohledem na doznání svědkyně K., která nebyla držitelkou řidičského oprávnění a riskuje postih za přestupek, je její výpověď věrohodná. Pokud uvažuje žalovaný o tom, že tato osoba neměla zkušenost s řízením, správní orgány nezjišťovaly, že by svědkyně v minulosti neabsolvovala nějakou praktickou průpravu v řízení automobilem. Žalobce tvrdil, že byl při výslechu nervózní a neuvědomil si hned, že se jej správní orgán ptá na místo ve vozidle, ne na místo svědka M. a odmítl vypovídat po několika otázkách, když si uvědomil, že vlastně udal svoji přítelkyni bez řidičského oprávnění, která je mu osobou blízkou. Žalobce namítal, že policisté nepředložili obrazový ani zvukový záznam z jejich zásahu. Správní orgán se spokojil s jejich tvrzením, že jejich vozidlo záznamovým zařízením vybaveno nebylo, aniž by toto ověřil, např. na základě žalobcova návrhu vyžádat podklady od PČR, zda vozidlo bylo v inkriminované době vybaveno zařízením umožňující záznam obrazu nebo zvuku. Obdobně nebyl proveden žalobcem navržený vyšetřovací pokus za účelem zjištění, zda policisté mohli vidět na náměstí ve Kdyni to, co uváděli a kdo sedí na místě řidiče. Oba tyto důkazní návrhy žalobce navrhl v rámci soudního řízení. Ani u policistů není podle žalobce možné vyloučit jejich zájem na výsledku řízení. Nelze upřednostňovat holé výpovědi policistů před výpověďmi ostatních osob, jelikož platí presumpce neviny a v pochybnostech, které zde panují, mělo být postupováno ve prospěch žalobce.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že nález Ústavního soudu ČR sp.zn. I. ÚS 520/16 neodporuje závěrům v napadeném rozhodnutí, neboť v nálezu nebyli revizoři ani policisté hodnoceni zcela jako nestranní svědci, neboť

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

měli být poškozeni křivým obviněním z fyzického napadení. Ústavní soud toliko zavázal obecné soudy k tomu, aby výpovědi svědků důsledně hodnotili i z věcného hlediska. Tomuto požadavku správní orgány dostály. Nevycházely pouze ze vztahu mezi žalobcem a svědky, ale z obsahu jejich výpovědi i výpovědi policistů a hodnotily je z hlediska jejich bezrozpornosti a věrohodnosti. Správní orgán poukázal na to, že žalobce poté, co se zapletl do jím smyšlené konstrukce skutkového děje, odmítl dále vypovídat. Svědek M. nejprve tvrdil, že nejprve vozidlo řídil on a následně, že žalobcova přítelkyně. Naopak výpověď policistů byla konstantní a skutkový děj jimi popsáný se jeví jako objektivně možný. Nenastala tedy situace předpokládaná nálezem Ústavního soudu, kdy proti sobě stojí dvě protichůdné linie skutkového děje, přičemž ani jednu nelze bez dalšího označit za věrohodnou. Policisté uvedli, že kamerový záznam nebyl pořízován, neboť nově pořízené vozidlo ještě nemělo zvláštní výbavu homologovanou. Není proto důvod vyžadovat od PČR v tomto směru zprávu. Stejně nebyl důvod provádět vyšetřovací pokus či rekonstrukci skutkového děje, neboť žalobce těmito důkazy chce vyvrátit tvrzení policistů, jež žádný z policistů neuváděl. Žádný z policistů totiž netvrdil, že by viděl až od budovy Městského úřadu v Kdyni, že na místě řidiče je žalobce. Policisté uvedli, že když projížděli okolo stojícího vozidla, viděli žalobce na místě řidiče, následně během jízdy vozidlo sledovali, až do rozjezdu nikdo nevystoupil, a nikdo tedy nezměnil v předmětném vozidle pozici.

4. Součástí správního spisu je úřední záznam ze dne 27.5.2016, podle něhož v 1:47 hod. hlídka PČR viděla postávat u zaparkovaného vozidla Volkswagen Touran RZ ... žalobce, M.M. a K.K. ve Kdyni na náměstí před restaurací Sport Bar. Hlídka vyjela z náměstí do Komenského ulice a pomalu se tam vracela. Viděla už vyjeté vozidlo Volkswagen Touran z parkovacího místa, auto mělo zhasnutá světla, stálo a bylo vidět, že uvnitř sedí žalobce na místě řidiče a na místě spolujezdce K.K., do zadního sedadla nebylo vidět. Hlídka odbočila na silnici č. I./22 ve směru na Domažlice. Celou dobu vozidlo sledovala, vpředu si nikdo nepřesedl. Projetí náměstí trvalo přibližně 15 vteřin, načež hlídka spatřila, když byla na úrovni domu č.p. 156 vedle Městského úřadu Kdyně, že v 1:48 hod. se osobní vozidlo Volkswagen Touran rozjelo se zhasnutými světly z parkoviště směrem do Komenského ulice. Hlídka vyjela za tímto vozidlem, aby provedla kontrolu řidiče, protože by mohl být pod vlivem alkoholu, když předtím vycházel ze Sport Baru. Když hlídka po otočení dojela do ulice Komenského, právě vozidlo odbočovalo do ulice Starokdyňská. Řidič rozsvítil světla při opouštění náměstí a jíždění do Komenského ulice. Hlídka vozidlo dojela v ulici Starokdyňská, kde řidič znenadání zvýšil rychlost. Řidiči byla dána výzva k zastavení. Řidič odbočil k vjezdu domu č.p. 394 a zastavil. Nyní bylo vidět, že vzadu sedí M.M.. Když hlídka přistoupila k vozidlu a žalobce právě vystupoval z místa řidiče. Podrobil se dechové zkoušce na alkohol na přístroji Dräger, přičemž dle výtisků z tohoto přístroje v 1:54 hod. bylo změřeno 1,44 ‰ alkoholu v dechu a ve 2:00 hod. 1,46 ‰ alkoholu v dechu. V rámci lékařského vyšetření, které je podloženo protokolem o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem, žalobce odmítl vyšetření moče i krve a důvod neuvedl. Při podávání vysvětlení na policii dne 8.6.2016 žalobce uvedl, že v inkriminovanou dobu neřídil žádné vozidlo. Součástí policejního spisu je i fotodokumentace vozidla při silniční kontrole, záběr na žalobce a pláněk místa, odkud vozidlo vyjelo z náměstí Kdyně až

k místu zaparkování v ulici Starokdyňská č.p. 394.

5. Svědek P.D. při jednání dne 28.7.2016 uvedl, že žalobce zná z předchozí služební činnosti, nicméně v žádném bližším vztahu nejsou. V předmětný den projížděli náměstím v centru Kdyně a před druhou hodinou viděli postávat na náměstí před Hotelem Bílý lev osoby, tam, kde je nyní restaurace Sport Bar. Při dalším průjezdu stálo uprostřed parkoviště již vyparkované vozidlo Volkswagen Touran přední částí směrem k výjezdu a okolo vozidla postávaly tři osoby. Tyto osoby svědek znal, jednalo se o žalobce, pana M. a slečnu, jejíž příjmení si nevybavuje. Náměstí se služebním vozidlem opustili, jeli do ulice Komenského, zde se otočili a jeli zpátky na náměstí. V tu dobu již osoby kolem vozidla nepostávaly. Policisté viděli za volantem na sedadle řidiče žalobce a na místě spolujezdce slečnu. Na zadní sedadlo nebylo vidět. Pokračovali v jízdě pomalu dále přes křižovatku k silnici č. I./22 a bez zastavení zabočili vpravo na Domažlice. Tento svědek jakožto řidič se průběžně celou cestu na stojící vozidlo díval, vzhledem k osvětlení na náměstí bylo do vozidla vidět, že si nikdo nepřesedl. Řidič tohoto vozidla bez rozsvícených světel vyjel do ulice Komenského, vozidlo odbočilo doleva. Řidič si zapnul světla ještě před opuštěním náměstí, bez rozsvícených světel jel cca. 20-30 m. Policisté se před budovou Městského úřadu otočili a vyjeli za vozidlem. Když vjeli do Komenského ulice, vozidlo zrovna odbočovalo doprava do ulice Starokdyňská. Policisté ho dojeli přibližně po 300 m, pak vozidlo zastavilo. Policisté vystoupili a šli k zastavenému vozidlu, už při zastavení viděli, že na sedadle spolujezdce vpředu sedí slečna, vzadu pan M., a když přistoupili k vozidlu, právě řidič vystupoval ze svého místa a jednalo se o žalobce. Doklady nepředložil, protože řekl, že je u sebe nemá. Na výzvu se podrobil dechové zkoušce, kdy výsledek byl přes 1 ‰. Byl poučen, že je od té chvíle zajištěn. Následovala další dechová zkouška, poté byl poučen, že je povinen podrobit se lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve ve zdravotnickém zařízení. Řidič nasedl do služebního vozidla, byl převezen na Zdravotnickou záchrannou službu v Domažlicích, kde ovšem uvedl, že krev neposkytne, a to i přes další poučení ze strany hlídky a ošetřující lékařky. Odmítl i poskytnout moč. Když projížděli okolo výjezdu parkoviště, vozidlo od nich stálo přibližně na 15 m. Osobu řidiče svědek bezpečně poznal. Vozidlo se jim poté jen na chvíli ztratilo z dohledu, ale vzdálenost, kterou ujel, odpovídala tomu, že jeli bez zastavení. Vozidlo dojeli policisté cca. za 10 s. Podle svědka spolujezdkyně po celou dobu seděla na svém místě a určitě si ve vozidle nepřesedala. Pan M. vystoupil z vozidla ze sedadla vzadu a začal po chvíli uvádět, že vozidlo řídil on, že to vezme na sebe. Ulice Starokdyňská se zatáčí, proto je možné, že vozidlo mohlo být po určitou chvíli z dohledu hlídky, nicméně nemohlo nikde zastavit, jednalo se o dobu cca. 2 vteřin. Svědek jednoznačně potvrdil, že řídil žalobce. Kamerový záznam ze služebního vozidla podle svědka neexistuje, neboť služební vozidlo není kamerou vybaveno. Je to nejnovější vozidlo, u kterého ještě není schválena homologace.
6. Svědkyně B.Š. uváděla, že předmětný den viděli, že před Sport Barem stojí vozidlo, se kterým jezdí žalobce. Jeli zpět Komenského ulicí, na křižovatce se otočili a viděli žalobce se slečnou, kteří byli ve vozidle, vozidlo již bylo vyjeté z parkovacího místa, přední částí směřovalo k silnici. Žalobce se rozjel bez rozsvícených světel, proto za vozidlem jeli. Rozjížděl se jakoby váhavě, když policisté dojeli k městskému úřadu, vozidlo stálo, pak svědkyně viděla na místě řidiče žalobce a na

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

místě spolujezdkyně slečnu. Žalobce jel do ulice Komenského, poté Starokdyňskou ulicí, kde zastavil u domu, kde poté uváděla slečna, že bydlí. Vozidlo z parkoviště odbočilo doleva. Po zaparkování vozidla jej policisté dojeli. Jako první vystupoval řidič, ale to už byla svědkyně u vozidla. Žalobce se podrobil dechovým zkouškám a také lékařskému vyšetření, ale odběry odmítl. Pan M. podle svědkyně po vystoupení uvedl, že to vezme na sebe, že řídil. Pan M. seděl na sedadle za spolujezdkyní. Vedle řidiče seděla slečna. Svědkyně si rovněž byla jistá, že nikdo z vozidla nevystoupil. Na dotaz, proč k vozidlu nezajeli již dřív, když viděli, že na místě řidiče sedí žalobce, svědkyně uvedla, že vozidlo zatím stálo.

7. Žalobce při jednání uváděl, že vozidlo Volkswagen Touran neřídil, proto ani nepředkládal řidičský průkaz a nechtěl dát krev. Uváděl, že seděl vzadu za řidičem. Vozidlo řídila osoba blízká, proto se k tomu odmítl vyjádřit. Následně žalobce uvedl, že se spletl, a že ve vozidle byl spolujezdcem vedle řidiče. Vzadu pak měl sedět pan M. Žalobce uvedl, že na další otázky již odpovídat nebude.
8. Svědkyně K.K. dne 25.8.2016 uváděla, že žalobce seděl vedle ní a pan M. seděl vzadu za ní. Svědkyně odbočila do ulice Komenského, policisty za sebou neviděla. Zhruba 200 m před místem, kde chtěla zaparkovat, jí přítel řekl, že za ní jede vozidlo. Vozidlo se přibližovalo a nemělo majáky ani nápis STOP. Když vylezla z vozidla, oběhla vozidlo, aby to vypadalo, že vystoupila z místa spolujezdce a pak přijeli policisté. Policisté přijeli zhruba do pěti minut. Okamžitě šli po žalobci a provedli u něho dechovou zkoušku. Pan M. jim řekl, že řídil on. Žalobkyně jediná z trojice před jízdou alkohol nepožívala. Pan M. se podle ní přiznal, pak řekla policistům, že řídila ona, bála se však, že nemá řidičský průkaz. Po vyjetí před dům zůstali podle svědkyně stát venku, přestože věděli, že cca. 200 m za nimi je policejní hlídka. Na dotaz, jak za nimi mohla být hlídka 200 m, když přijeli až za 5 minut, svědkyně uvedla, že oni nejeli za nimi, nebyl tam žádný náznak, že jdou přímo po nich. Až když kolem nich projížděli, tak zastavili. Při jízdě za sebou hlídku neviděla, viděla jen světla a ptala se přítele, co je to za vozidlo, ale přítel řekl, že neví.
9. Svědek M.M. uváděl, že žalobcova přítelkyně vyjížděla z parkoviště, přičemž nejprve vycouvala a pak jela k výjezdu. Kolem nich projela policejní hlídka a oni poté odbočili vlevo. Policejní hlídka jela k radnici, kde se otočila a jela za nimi. Jeli rychlostí zhruba 50 km/h. Dojeli k domu žalobce, kde proběhla poté i silniční kontrola. Vystoupili z vozidla, vozidlo zamkli, zapálili si cigaretu a pak přijela policejní hlídka. Policisté šli hned za žalobcem, aby si šel dýchnout. Svědek policistům uváděl, že vozidlo řídil on, protože chtěl krýt kamarádku. Podle něho kamarádka řidičský průkaz vlastní. Na dotaz, proč ji chtěl krýt, když ona vlastní řidičský průkaz, uvedl, že jen tak. Svědek uvedl, že v předmětný den požíval alkoholické nápoje on a žalobce. Žalobcova přítelkyně však nepije. Že za ni mi jede policejní hlídka, si všiml, když se policisté otáčeli. Když zastavili, policejní hlídka na místo přijela podle něho ani ne za 5 minut.
10. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí konstatoval, že bylo svědeckými výpověďmi policistů D. a Š. prokázáno, že žalobce nejméně v době kolem 1:49 hod. dne 28.5.2016 v obci Kdyně řídil motorové vozidlo Volkswagen Touran předmětné RZ. Z obou svědeckých výpovědí policistů je zřejmé, že projeli kolem tohoto

vozidla, které stálo před Sport Barem vyparkované z parkovacího místa přední částí k výjezdu. U vozidla stály tři osoby, s nimiž se podle výpovědi svědků setkali již při řešení jiných incidentů předtím. Policisté poté pokračovali ve směru do ulice Komenského a poté opětovně na náměstí a tehdy již osoby kolem vozidla Volkswagen Touran nepostávaly, naopak oba svědci viděli na místě řidiče žalobce. Když projížděli okolo výjezdu parkoviště, vozidlo podle svědka D. stálo od nich cca. 15 m a osobu řidiče bezpečně poznal. Shodně svědci vypověděli, že na místě spolujezdce byla slečna, dle svědkyně Š., slečna světlovlasá. Svědek D. uváděl, že při jízdě se celou cestu průběžně na stojící vozidlo díval a do vozidla bylo vzhledem k osvětlení na náměstí vidět, nikdo si nepřesedl. Z obou svědeckých výpovědí vyplývá, že žalobce se rozjel bez rozsvícených světel. Podle shodných výpovědí svědků vozidlo jelo do ulice Komenského a poté do ulice Starokdyňské. Svědek D. vypověděl, že vozidlo dojel přibližně 300 m předtím, než vozidlo zastavilo. V tomto místě dal řidiči výzvu k zastavení. Podle obou svědků vozidlo zastavilo u výjezdu k domu. Svědek D. uváděl, že již při zastavení viděl, že na sedadle spolujezdce sedí slečna a vzadu pan M., a svědkyně Š. uváděla, že jako první vystupoval řidič, když v tu dobu již byla u vozidla. Rovněž podle svědka D. byl tento u vozidla, když řidič vystupoval z místa řidiče a byl to žalobce. Až poté vystoupili ostatní dva spolujezdci. Svědek D. připustil, že za jízdy vozidlo na chvíli ztratil z dohledu, když se ulice Starokdyňská zatáčí, ale s ohledem na vzdálenost, kterou vozidlo ujelo, odpovídala tomu, že jelo bez zastavení a nemohlo nikde zastavit, jednalo se o dobu řádově 2 vteřin. Svědci tedy popsali celý průběh jízdy vozidla Volkswagen Touran souladně. V jejich výpovědích nejsou rozpory, vzájemně se výpovědi doplňují. Svědci učinili podrobnou výpověď a byla jim kladena celá řada otázek i ze strany zástupce žalobce, tedy svědci vypovídali nejen spontánně, ale i na otázky. Správní orgán se neztotožnil s tvrzením žalobce, že policisté nevypovídali pravdivě. Naopak podle správního orgánu vypovídali souladně i na množství otázek, a to i na otázky zacházející do detailu. K námitce žalobce, že jen těžko lze uvěřit, že by policisté dovolili vyjetí vozidla na pozemní komunikaci, pokud by viděli žalobce, a nímž se nedávno setkali a o němž věděli, že požíval alkoholické nápoje, správní orgán k tomu uvedl, že v době průjezdu policistů okolo vozidla u Sport Baru vozidlo ještě stálo a nemělo zapnutý motor, pouze žalobce seděl na místě řidiče. V tu chvíli nebyl řidičem, ale pouze osobou sedící ve stojícím vozidle. Osádka vozidla v tu dobu nepáchala žádnou protiprávní činnost a policisté neměli oprávnění zasahovat. Když se vozidlo rozjelo, byli již od vozidla vzdáleni a ihned poté, co zjistili, že se vozidlo dalo do pohybu, otočili se služebním vozidlem za vozidlem Volkswagen Touran. Následně dali výzvu k zastavení vozidla. Postup policistů byl podle správního orgánu standardní. Správní orgán dále konstatoval, že nemá důvod nevěřit tvrzení svědka D., že vozidlo nebylo vybaveno záznamovým zařízením, když nebyla schválena homologace. Naopak správní orgán vyhodnotil tvrzení K.K. že řídila ona, jako nepravdivé a nevěrohodné. Je v rozporu s tvrzením policistů. Nadto je svědkyně přítelkyní žalobce, žije ve společné domácnosti, je tedy předpoklad, že její výpověď je motivována snahou svému příteli pomoci. V její svědecké výpovědi jsou nadto zásadní rozpory. Nejprve, když spontánně vypovídala, uváděla, že jela celou dobu pomalu a policisty po celou dobu neviděla. Když byla zhruba 200 m před místem parkování, přítel jí řekl, že za nimi jede vozidlo, a že si myslí, že je to policejní

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

hlídka, tehdy malinko zrychlila a snažila se co nejrychleji zaparkovat, aby byli venku, než přijedou. Po vystoupení oběhla vozidlo, aby to vypadalo, že vystoupila z místa spolujezdce, pak teprve přijeli policisté. Policisté přijeli do pěti minut, zrychlili, když viděli, že vozidlo není v pohybu. Dále uváděla, že vyskákali a stáli dále od vozidla, aby policisté nevěděli, kdo kde seděl. Na otázky správního orgánu uvedla, že neměli důvod se schovávat, normálně zůstali stát venku, přestože věděli, že cca. 200 m za nimi je policejní hlídka. Policisté za nimi nejeli, nebyl tam náznak, že jdou po nich, až když projížděli kolem nich, zastavili. Dále uváděla, že za sebou viděla jen světla a podle přítele to vypadalo na hlídku, vozidlo nemělo majáky, zastavilo u nich a byli to policisté. Tedy nejprve uvádí, že 200 m před parkováním jí řekl přítel, že za nimi asi jede policejní hlídka, ve druhé části výpovědi uváděla, že zůstali stát venku, přestože věděli, že za nimi cca. 200 m je policejní hlídka. Dále nejprve uváděla, že policisté přijeli do pěti minut, vzápětí, že se vozidlo přibližovalo, když vylezla z vozidla a oběhla je, tak přijeli policisté. Poté uvedla, že policisté zrychlili, když zjistili, že vozidlo není v pohybu. Z výpovědi svědkyně je zřejmé, že policejní vozidlo měli v době před zastavením v dohledové vzdálenosti, tedy pokud měla policejní vozidlo na dohled ona, měli vozidlo Volkswagen Touran na dohled i policisté, což je také zřejmé z výpovědi policistů. Je proto nereálné, aby policisté poté, co vozidlo Volkswagen Touran zastavilo, na místo přijeli až do pěti minut. Naopak z výpovědi vyplývá, že na místo silniční kontroly dojeli velice krátce po zastavení vozidla VW. Rozporné podle správního orgánu je také to, že svědkyně nejprve uvádí, že do vozidla nastoupila v době, kdy policisté byli u městského úřadu, a vzápětí, že do vozidla nasedla poté, co policisté projeli. Naopak výpovědi policistů správní orgán vyhodnotil jako věrohodné, kdy policisté bez pochybností vypověděli, že ve vozidle seděla tato svědkyně na místě spolujezdce vpředu. Za nevěrohodné vyhodnotili tvrzení svědkyně, že na místě policistům říkala, že sama řídila. Policisté totiž do úředního záznamu zapsali, že na místě uváděl pan M. že vezme na sebe, že řídil. Svědecká výpověď K.K. tak byla vyhodnocena pro uvedené rozpory jako nevěrohodná a účelová. Správní orgán také shledal rozpory ve výpovědi M.M., který nejprve uváděl, že si nejprve zapálil cigaretu a pak přijela policejní hlídka a poté uváděl, že policejní hlídka přijela, když si chtěli zapálit cigaretu. Svědek si přesně pamatoval pouze, kde za jízdy kdo seděl a že policisté přijeli do pěti minut v době, kdy již byli z vozidla venku a stáli u zadní části vozidla. Na otázky k průběhu jízdy vypovídal, že neví. Ze silniční kontroly si pouze pamatoval, že žalobce dýchal a že po něm chtěli policisté doklady. Dále uváděl, že když jeli k výjezdu z parkoviště, kolem nich jela policejní hlídka a oni poté odbočili vlevo, policejní hlídka jela k radnici ve Kdyni, kde se otočila a jela za nimi. To je v rozporu s tím, co uváděla svědkyně K., podle níž v době, kdy kolem nich projížděla policejní hlídka, všichni tři stáli u přední části vozidla a nastoupili až v době, když policisté byli u městského úřadu. Nejprve ona a poté i ostatní spolujezdci. Dále svědek uváděl, že na místě policistům řekl, že chtěl krýt kamarádku, že sám řídil, a že jeho kamarádka vlastní řidičský průkaz a pouze ji jen tak chtěl krýt, ač dle něho přítelkyně žalobce nepije. K tomu správní orgán uvedl, že pokud měl žalobce za to, že jeho přítelkyně má řidičský průkaz, nepila a jela normální jízdou, nebyl důvod kamarádku krýt. Ani svědek nedokázal důvod uvést. Logické naopak je, že tím, že uváděl policistům, že sám řídil, chtěl pomoci žalobci, o němž věděl, že požil alkohol. Rozpory ve výpovědích svědků M. a K. připustil i

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

zástupce žalobce, který uváděl, že toto lze vysvětlit množstvím vypitého alkoholu, který v tu noc požil svědek M. Správní orgán si vyžádal výpis z registrů řidičů, z něhož bylo zjištěno, že K.K. není držitelkou žádné skupiny řidičského oprávnění. Na základě toho má správní orgán I. stupně za prokázané, že vozidlo v inkriminovanou dobu řídil žalobce. Policisté přijeli na místo v době, kdy celá osádka vozidla byla ve vozidle, řidič otvíral dveře od vozidla a ještě nebyl venku z vozidla. Tvrzení svědků K. a M., že policisté přijeli do pěti minut, správní orgán vyhodnotil jako nevěrohodné, neboť z výpovědi svědků je zřejmé, že policisté se otočili u městského úřadu a jeli za vozidlem Volkswagen Touran, K.K. je zaregistrovala zhruba 200 m před místem, kde vozidlo VW Touran zastavilo. Je tedy zřejmé, že policisté nejeli za vozidlem VW Touran ve velké vzdálenosti, naopak je zřejmé, že zastavili krátce po zastavení vozidla VW Touran. Tvrzení o příjezdu do pěti minut je nereálné. V takovém případě by se policisté nenacházeli v dohledové vzdálenosti a osádka VW Touran by policejní vozidlo, ani světla za jízdy neregistrovala. Sám žalobce při výpovědi před správním orgánem nejprve uvedl, že ve vozidle seděl vzadu za řidičem a vozidlo řídila osoba blízká. Vzápětí uvedl, že se spletl a že seděl jako spolujezdec vedle řidiče s tím, že byl zmaten. Na následnou otázku uvedl, že vzadu seděl pan M. Poté uvedl, že na další otázky odpovídat nebude. Podle správního orgánu tyto zmatečné odpovědi týkající se polohy ve vozidle svědčí o tom, že žalobce nehovoří pravdu.

11. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že ve výpovědích policistů, kteří detailně popsali průběh skutkového děje, kdy uváděli, jak viděli vozidlo žalobce poprvé a žalobce v něm za volantem, jak vozidlo pronásledovali, jak žalobce vystupoval z místa řidiče a kde seděly jednotlivé osoby, v těchto výpovědích nejsou žádné podstatné rozpory. Je to rovněž v souladu s ostatními podklady ve spise, zejména s úředním záznamem policie, s výtisky dechových zkoušek a protokolem o lékařském vyšetření. Výpovědi policistů hodnotí správní orgán jako objektivně možné a věrohodné. Policistu lze považovat za důvěryhodného svědka, nevyplynou-li v řízení najevo skutečnosti, které by jeho věrohodnost zpochybnily ve smyslu např. rozsudku NSS č.j. 4As 19/2007-114 ze dne 27.9.2007. Podle žalovaného v dané věci nebyly zjištěny skutečnosti, které by věrohodnost výpovědí policistů snižovaly. Svědky vyslechnuté k návrhu žalobce již správní orgán nehodnotí jako nestranné. Svědkyně K. je partnerkou žalobce a svědek M. jeho kamarádem. Oba svědci tedy mají zájem na tom, aby žalobce nebyl potrestán. Sama skutečnost, že policisté jsou nestranní a svědci jsou navržení žalobcem, neodůvodňuje upřednostnění verze policistů. Správní orgán I. stupně poukázal na řadu rozporů ve výpovědích svědků navržených žalobcem i ve výpovědi žalobce. Podle žalovaného, aby byla výpověď žalobce způsobila vyvrátit tvrzení nezávislých svědků policistů, musí být konstantní, prostá podstatných rozporů a dostatečně konkrétní. Žalobce nejprve uvedl, že v době spáchání přestupku neřídil a že seděl na zadním sedadle. Posléze své tvrzení odvolal a uváděl, že seděl na předním sedadle vedle řidiče. Na dotaz na příčiny rozporů uvedl, že byl zmaten. Následně odmítl odpovídat na další otázky. Osoba, která odmítne vypovídat, zejména poté, co se zaplete do vlastní verze skutkového děje, nemůže důvodně očekávat, že její výpověď bude s to zpochybnit skutkovou verzi policisty. Rozpor se přitom týká zásadní skutkové okolnosti za situace, kdy žalobce tvrdil, že

vozidlo neřídil. Pokud by byl skutkový děj takový, jak ho uvádí žalobce, nemohl by být jako osoba neprávem obviněná z přestupku na pochybách, kde před silniční kontrolou seděl. Za nevěrohodné považuje žalovaný i výpovědi obou žalobcem navržených svědků, jejichž výpověď obsahuje i vzájemné rozpory, přestože shodně vypověděli, že vozidlo řídila slečna K. Rozpor spatřuje žalovaný ve výpovědi svědkyně, jež se snaží vyvrátit tvrzení policistů, že zastavili za vozidlem neprodleně. Tvrzení žalobkyně, že ještě za jízdy viděla světla policejního vozu za sebou, které bylo vzdáleno cca. 200 m, je v rozporu s jejím tvrzením (a tvrzením svědka M.), že poté, co vystoupili z vozu, k nim policejní vozidlo dorazilo cca. do pěti minut. Vzhledem k tomu, že policejní vozidlo jelo rychlostí cca. 50 km/h, by uvedenou dráhu ujelo v čase 15 sekund, a proto je nevěrohodné tvrzení, že policisté dorazili v řádu minut, což znamenalo, že jmenovaní mohli stihnout vystoupit, změnit pozice u vozidla a ještě si zapálit cigaretu dle tvrzení svědka M. S ohledem na časové údaje naopak působí jako objektivně možné tvrzení policistů, že za vozidlem žalobce zastavili téměř ihned, když jeli již se spuštěnými výstražnými světly výrazně přes 50 km/h, a to i s přihlédnutím ke skutečnosti, že než vozidlo žalobce najelo k vjezdu do domu, muselo nevyhnutelně výrazně zpomalit, což dále snížilo odstup vozidel. Tím pádem je možné a věrohodné tvrzení policistky, že viděla, jak žalobce otevírá dveře a vystupuje z místa řidiče a tvrzení policisty, který šel za policistkou, že viděl žalobce vystupovat z místa řidiče. Nevěrohodné je tvrzení svědkyně K., že vozidlo řídila i proto, že řidičské oprávnění dle evidenční karty nikdy nevlastnila, tedy ani neabsolvovala výcvik k řízení vozidla a je otázkou, zda by vůbec mohla vozidlo ovládat. Věrohodnost svědka M. také snižuje to, že na místě policistům měl tvrdit, že vozidlo řídil on, avšak při jednání uváděl, že vozidlo řídila slečna K. Tato skutečnost vyplývá z úředního záznamu od policie a i z výpovědí policistů a doznal toto i sám svědek při jednání. Tvrzení svědka, že tímto chtěl krýt svědkyni K., aniž by současně věděl, jaký pro to má důvod, působí krajně nevěrohodně a nelogicky. Pokud se domníval, že jeho kamarádka má řidičské oprávnění a současně nepije, nebyl důvod ji krýt. Svědek rovněž uváděl, že se za nimi hlídka otáčí. Současně uvedl, že policisté za nimi dojeli do pěti minut. V takovém případě by hlídka dorazila k jejich vozu v řádech sekund, nikoliv minut. Tento logický rozpor se vyskytuje u obou navržených svědků, což naznačuje, že si svoji verzi před výsledkem sjednocovali. Tento rozpor navíc nelze omluvit pouze opilostí svědka M., neboť obdobně odpovídala i svědkyně K., která opilá nebyla. Pokud měli vozidlo na dohled oni, tím spíše museli mít vozidlo žalobce na dohled policisté, kteří si pak nepochybně všimli na osvětlené ulici, kdo a odkud vystupuje. Pochybnosti do skutkového stavu nevznáší skutečnost, že nebyl pořízen videozáznam ze strany PČR. Vyjádření policistů o přidělení nového služebního vozidla, u něhož nebylo nainstalováno kamerové zařízení, neboť ještě nebyla schválena homologace, považuje žalovaný za dostačující a logické. Žalovaný považoval za nadbytečné požadovat policejní podklady k tomu, zda bylo vozidlo vybaveno funkčním kamerovým systémem, neboť je podle něho běžné, že bývá do vozidel nezávadně vybavení instalováno dodatečně, a jelikož nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by měly vypovídací hodnotu a výpovědi policistů by oslabovaly. Dokud se vozidlo nerozjelo, neexistoval právní podklad k tomu, aby policisté zasáhli. Pro postup dle zásady in dubio pro reo nebyl důvod, neboť nevznikly pochybnosti o stavu věci. Žalovaný vzhledem k tomu, že byl zjištěn skutkový stav

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neprovedl vyšetřovací pokus k prokázání, zda policisté mohli vidět, kdo sedí na místě řidiče.

12. O věci samé bylo rozhodnuto podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.
13. Žalobu soud neshledal důvodnou.
14. Soud v daném případě vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20.9.2007 č.j. **4As 19/2007-114**, (dostupný na www.nssoud.cz), podle něhož „*k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi soud dodává, že nemá důvod pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročí míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.*“ Při aplikaci této v obecné rovině přílehlavé judikatury je uvedený závěr založen na předpokladu, že o důvěryhodnosti výpovědi policisty není zpravidla důvodu pochybovat tehdy, není-li z žádných okolností patrné, že by měl na tom, jak bude věc, ke které vypovídá, vyřízena, jakýkoli zájem. Je přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve své věci nestranná a je u ní pochopitelné, bude-li tvrdit pouze skutečnosti, které jsou jí ku prospěchu. Naopak u svědka, který nemá žádný zájem na výsledku řízení, bude spíše pravděpodobné, že bude tvrdit takové skutečnosti, o nichž je subjektivně přesvědčen, že jsou pravdivé. Výchozí předpoklad byl u svědků policistů podle názoru soudu splněn, když nebylo shledáno, že by policisté byli motivováni jinou snahou, aby jejich svědectví vedlo k určitému výsledku řízení, než snahou spravedlivě objasnit zjištěný přestupek.
15. V jejich výpovědi soud neshledal rozpory ani zjevné nelogičnosti. Verze skutkového děje popsána policisty je nejen reálná, nýbrž také podepřená dalšími podklady pro rozhodnutí – oznámením přestupku a úředním záznamem, z nichž rovněž vyplývá, že policisté si byli jisti, že vidí řídit vozidlo VW Touran právě žalobce a jeho také po zastavení viděli vystupovat z místa řidiče, přičemž si byli jisti, že k výměně řidiče po dobu jízdy nemohlo dojít. Ze svědeckých výpovědí policistů nevyplývá žádná pochybnost o tom, zda je lze považovat za nezáujaté svědky. Svědecké výpovědi obou policistů na sebe logicky navazují.
16. Verze žalobce a jím navržených svědků K. a M. nebyla vyvrácena pouze poukazováním na motivy žalobce a těchto svědků vypovídat v jeho prospěch (protože se jedalo o žalobcovy přátele). Verze žalobce a jím navržených svědků byla dle závěru soudu správně označena za nevěrohodnou, neboť byla v někletých skutkových tvrzeních nereálná a nelogická. Například to platí o tvrzení žalobce i svědků K. a M., že při jízdě za sebou viděli policejní hlídku, ale ta přesto podle nich za nimi přijela až v řádu několika minut poté, co zastavili.
17. V daném případě tudíž nevznikly pochybnosti, jež by mohly vést k uplatnění zásady in dubio pro reo, když verze žalobce a jím navržených svědků byla zhodnocena jako nereálná. Správní orgány dostatečně přesvědčivě a logicky odůvodnily, proč je třeba odmítnout jako nevěrohodnou verzi žalobce a svědků M.

a K. a přiklonit se k verzi předkládané policisty. Z výše shrnutého odůvodnění obou správních rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány neodmítly verzi žalobce jako účelovou a nevěrohodnou pouze na základě rozporu s výpověďmi policistů, nýbrž na základě vlastních rozporů v tvrzeních žalobce a jím navržených svědků.

18. Soud stejně jako správní orgány neprovedl pro nadbytečnost žalobcem navržený důkaz vyžádat podklady od PČR, zda vozidlo bylo v inkriminované době vybaveno zařízením umožňující záznam obrazu nebo zvuku, neboť nevznikly žádné důvodné pochybnosti o pravdivosti výpovědi svědka P.D., podle něhož služební vozidlo kamerovým systémem vybaveno nebylo. Obdobně nebyl rovněž pro nadbytečnost proveden žalobcem navržený vyšetřovací pokus za účelem zjištění, zda policisté mohli vidět na náměstí ve Kdyni to, co uváděli, neboť vůbec netvrdili, že by viděli žalobce po celou dobu řídit vozidlo. Jejich výpověď je konzistentní a oba policisté se shodují v podstatných okolnostech, zejména v tom, že jeli za vozidlem VW a vzápětí poté, co zastavilo, viděli z místa řidiče (v ulici Starokdyňská, nikoli na náměstí) vystupovat z místa řidiče žalobce, přičemž současně vyloučili možnost výměny řidiče během jízdy.
19. Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 24. srpna 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.